

Guanyadors

dels

XXVIII

Premis

Maig

Memorial Pasqual Batalla

Vila-real, 10 de maig de 2025

Modalitat de narrativa breu

~~~~~
Pluja de tardor
de Joan Biscarri Gassió

Joan Biscarri Gassió (Balaguer, 1953)

Guanyador de la modalitat de narrativa breu

Professor de Psicologia a la Universitat de Lleida fins a la jubilació el 2020, ha publicat un parell de novel·les (*No ho diguis a ningú*, Editorial Neopàtria, 2022, i *Les falses veritats*, Editorial La Campana, 2025), un recull de relats (*Ara sí que...*, Consell Insular d'Eivissa, 2022) i ha guanyat alguns premis de relats curts (Ferran Canyameres 2022, Neus Català 2021 i 2022, La Pobla Llarga 2023, TMB 2023, Mulet Cerdà 2024, Vila de Flix 2024, entre d'altres). La seua formació literària ha estat principalment a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonés (cursos de narrativa, novel·la, conte, poesia, etc.).

Pluja de tardor

de Joan Biscarri Gassió

Alerta!

Per un moment ha sentit com un xiscle enmig del silenci vegetal del parc. Un esquinç de veu que li ha xuclat l'esguard com un remolí. Ara veu que ha estat el xerric d'un gronxador rovellat, empès per la brisa, que li ha disparat l'alarma.

Hi ha reflexos condicionats que perduren tota la vida, pensa l'Anaís, però el perill ja fa temps que va passar. I ella no hi era, quan hi havia de ser. Sense ni adonar-se'n ha premut la mà del Klaus. La seva manca de resposta a la pressió excessiva és el senyal que ell ha entès el missatge. Per a bé o per a mal, arriba un dia que no calen les paraules, però no sap quin dia va ser. Els anys són un aiguabarreig de records que s'han perdut entre tants calendaris.

Passegen per l'únic parc del poble, a tocar de l'escola, fins al racó que un dia va ser un rectangle de sorra als peus del vell tobogan. Sota l'ombra esborronada dels pins centenaris s'obre pas un garbuix odorant d'alfabregues i de fonolls, acotats als marges del caminó de terra. La gespa retallada i senyalitzada amb rètols prohibitius de gossos, ratllats amb una banda vermella —com li dius a un gos que no trepitgi l'herba?—.

Reconeix també el rastre de les flaires més antigues del poble —de fems i de farratge—, sentors d'abans d'aquest dolor punxent que ja s'ha acostumat a dur enganxat als budells. D'abans de tot plegat. El parc

sembla més solitari que mai en aquest primer dia de novembre, com un oasi abandonat al bell mig d'un desert, i el fred comença a deixondir-se del sopor de l'estiu.

Nota com el Klaus es desfà de la seva mà i s'acosta al nou tobogan de colors de parxís. S'hi acluca al dessota i acarona el cautxú tou de color de mandarina que ara cobreix el terra. La corbata negra voleiant. Ella deu ser l'única persona d'aquest món que sap què està fent el Klaus. Ambdós saben que abans aquí hi havia un sorral, i que aquí s'hi van amagar unes petites sabates abans de ser robades per un desconegut. Qui pot ser tan mala peça per robar-li les sabates a un nen mentre juga? Devia ser molt humiliant tornar descalç cap a casa a vuit anys. L'Anaís encara el veu quan obre la porta de casa, amb els ulls plorosos, mirant-se els peus nus com si li haguessin sostret l'ànima.

El Klaus continua acotxat a la gatzoneta quan l'Anaís s'hi acosta. No vol tallar els pensaments del Klaus, però tampoc no vol que s'hi rebolqui. Fa rellicar els dits de la mà dreta per la superfície polida del baixant del tobogan, lluent de tants culs que s'hi han arrossegat.

Per un instant nota els ulls estranyament relents i li parla amb la veu de les reconciliacions:

—Pujaràs amb el teu cotxe al cementiri?

—Sí, amb la Coti, avui ha demanat festa per acompanyar-me —diu, sense treure la vista del cautxú.

—És tot un detall —la veu conciliadora s'ha esvaït.

—I tu, com vindràs? —fa el Klaus, aixecant-se com si es llevés de dormir.

—Amb el meu cotxe, és clar, amb la nena —ja no té els ulls humits. L'havia sorprès aquella antiga sensació de mullena sota les parpelles.

De sobte, esclata un batibull de piulades, com si un estol d'estornells haguessin colonitzat els arbres i es barallessin per cada pam de branca, com la cridòria de la canalla quan acabava la jornada escolar i fugia de les cadires i dels pupitres buscant la llibertat dels carrers. L'Anaís l'esperava per anar cap a casa, però sabia que l'Ivan sortiria afuat per enxampar el primer gronxador buit.

—Veig que la Gina continua sent la nena —se li escapa al Klaus amb un esbós de somriure.

Ella no respon. El Klaus té raó, però tant se val l'edat, no vol quedar-se també sense la nena només perquè s'hagi fet gran.

L'Anaís s'adona que s'ha afluixat la llum que encara s'escolava entre l'arbreda, com aquestes làmpades que en regulen la intensitat. El cel s'ha tornat d'un gris opac, com de bossa de plàstic revellida, prenyada d'aigua, però encara impermeable, sense deixar anar ni una sola gota del seu líquid contingut.

—Plourà? —demana sense esperar cap resposta.

Plovia a bots i barrals, el dia que va conèixer el Klaus. Quan van baixar del bus, un metre noranta d'alemany li va oferir el refugi del seu paraigua gegantí amb un català benintencionat —*parraigua?*—. En aquella època ella necessitava algú en qui recolzar-se, algú que li regalés un xic d'estabilitat, i el naixement de l'Ivan la va fer acabar de decidir-se a endegar una plàcida aventura que va durar potser massa anys, quan aquell nen ja s'havia fet tot un home.

També queia una pluja fina el dia del seu divorci, d'aquelles que et calen els ossos a traïció, sense paraigües ni advertències de grans tronades. Sempre plou quan passa alguna cosa.

El Klaus camina al seu costat pel passeig central del parc amb el cap baix. De tant en tant dona una puntada de peu a una pedra petita, o recull alguna ampolla de plàstic i la llença a les escombraries. En un banc lateral dos joves afamats es devoren les respectives boques, ella asseguda damunt d'ell, amb l'única intimitat que els proporciona la cortina dels seus cabells.

Sembla que tot canvia, però cada generació repeteix els mateixos rituals d'aparellament. I els mateixos errors. Potser un dia algú els esborrarà de l'equació i s'endurà els seus petons i les seves mentides, tot alhora. Sense que a l'enemic, a qualsevol enemic, li calgui saber ni qui són, sense ni armes per veure'ls la cara a les seves víctimes, només prement un botó. Ara els enemics no han de tenir rostre, només l'ombra d'un objectiu en una pantalla.

La mort és cada dia més invisible, més anònima. Una làpida serà l'últim intent de recuperar la identitat perduda. Massa tard.

El Klaus s'atura deu metres abans d'arribar al seu cotxe i es gira cap a ella:

—Bé, ja ens veurem allà dalt.

I mentre ell li fa un petó de compromís a la galta, ella veu que dins del cotxe l'espera la silueta de la Coti. Serà una cerimònia poc íntima, pensa resignada. Sap que aquest és el pitjor dia de l'any per visitar un cementiri massa mudat per aixoplugar el dol.

Just quan comença a fer via cap al seu vehicle aparcant, nota el primer esquitx a la cara, dos segons abans de la gotellada. Per fi, el cel s'ha deixat anar, com si algú hagués foradat el plàstic.

Modalitat de novel·la curta

L'equilibri

Marià Veloy Planas (Barcelona, 1978)

Guanyador de la modalitat de novel·la curta

És llicenciat en Filosofia per la Universitat de Barcelona, encara que fa més d'una dècada que treballa com a escriptor. És autor de diverses novel·les, obres de no-ficció i llibres infantils de divulgació sobre figures destacades en els camps de la pintura, la música, la literatura... Ha escrit, entre d'altres, les novel·les *Contra els homes d'acció* i *El món comença* (Premi Ciutat d'Alzira 2021) i els llibres de poemes *El quadern de l'espia* (Premi Mallorca de poesia 2020) i *El pianista a l'armari* (Premi Ibn Hafaja 2023). És un dels fundadors de Twist Editors.

Organitzen:

Ajuntament
de **Vila-real**

LNVRXXXI

La nova Vila-real del s.XXI

Solidària Inclusiva d'Oportunitats Sostenible Innovadora

Junts

Vila-real

avança

Hi col·labora:

Dipòsit legal: CS-241-2015 · Maig de 2025